

[Bundvad.]

skuffet det Haab, der kunde ligge i selve Forslagets Fremsættelse, idet Ministeren har afvist Forslaget. Jeg vil dog herom sige, at jeg nærer endnu et lille Haab om, at det skal lykkes os ogsaa at faa de Forringelser ophævet nu. Vi begynder med Arbejdskortene, og det er indrømmet, at det var en Fejl; lad os nu ogsaa indrømme, at det andet var en Fejl. Sagen er nemlig den, at Ministerens eget Forslag indeholder den nødvendige Begrundelse for, at Ændringen kan gennemføres nu. I Argumentationen imod de tidligere Understøttelsessatser har de borgerlige Partier her i Tinget og i deres Blade Landet over indtil Trivialitet — hvoraf det for øvrigt ikke bliver mere rigtigt — hævdet, at de høje Satser alene var begrundet i Beskæftigelsesforholdene hos Værnemagten.

I 1942 bliver der gennemført en længere Karenstid alene med den Begrundelse, at der var blevet opnaaet særdeles høje Fortjenester ved visse Værnemagtsarbejder, og man fandt, at de Folk saa ikke burde have Understøttelse lige efter Arbejdet. Værnemagtsarbejderne eksisterer ikke mere, og hvis man vil være konsekvent i sit Synspunkt, saa bør man nu ogsaa gaa med til at forandre de Bestemmelser, saa meget mere som man nu i § 17, 2 a, gør Forsøg paa at fastlægge de overenskomstmæssige Lønninger som Grundlag for Beskæftigelsen. Man kan vist godt hævde, at de overenskomstmæssige Lønninger berettiger ikke til nogen forlænget Karenstid.

Saa meget om Forslagene. Jeg vil slutte med at sige, at vi vil gaa ind i et Arbejde i Udvalget for at opnaa et Resultat, hvorved der tages lige Hensyn til begge Parter Interesser, lige Hensyn til Samfundets Interesse i, at der føres Kontrol med de Bevillinger, der ydes til Arbejdsløsheds-kasserne, og til Arbejdernes berettigede Interesser, den Part, som skal underkastes Mistanken og Kontrollen.

Sønderup: Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Gennemgang af Lovforslagene; det er unødvendigt, dels efter den Tale, den foregaaende ærede Ordfører holdt, dels efter den Tale, den højtærede Arbejds- og Socialminister holdt ved Fremsættelsen.

Det er saare naturligt, at Spørgsmaalet om Kontrol med Arbejdsløshedsunderstøttelse stadig er og gentagne Gange har været Genstand for Lovgivningsmagtens Opmærksomhed, særlig naar man ser hen til hele den Udvikling, der er foregaaet. Jeg tænker her især paa den Forskydning, der har fundet Sted i Forholdet mellem Statstilskuddet og den Part, som de forsikrede selv betaler.

Opriindelig udgjorde det offentliges Tilskud kun $\frac{1}{3}$, medens de forsikredes udgjorde $\frac{2}{3}$, og her er det jeg mener, der er sket en afgjort Forskydning. Man kan rent statistisk godt gøre det ved at gennemgaa de forskellige Regnskaber, vi har angaaende de Arbejdsløshedsunderstøttelsesbeløb, der som Helhed er udredet. Det viser sig da, at Forholdet faktisk er ved at blive det omvendte, saaledes at Staten betaler i Omegnen af de $\frac{2}{3}$ og de forsikrede kun $\frac{1}{3}$. Det er indlysende, at under saadanne Forhold svækkes Medlemmernes Interesse i nogen Grad i Henseende til Kontrolforanstaltninger. Hertil kommer saa den Udvikling af Lønningerne i Forhold til Understøttelsessatserne, som er foregaaet. Forholdet er jo det, at Spændvidden mellem Lønninger og Understøttelsessatser er mindre nu, end den var fra første Færd.

Det har imidlertid vist sig, at det er meget vanskeligt at bygge et effektivt Kontrolsystem op. Man kan vel sige, at med Hensyn til Overholdelsen og Effektiviteten af det Kontrolsystem, man har haft paa de forskellige Tidspunkter, er der begaaet Forsyndelser fra begge Sider. Det kan ikke skjules, at der fra Arbejdsgiverside har været udvist en vis Efterladenhed i Henseende til at behandle de Arbejdskort, vi har haft til Dato, saaledes som man egentlig skulde, og jeg synes ogsaa, man er berettiget til at sige, at man især fra Arbejderside har vendt sig stærkt imod dem. Men hvorom alting er, det maa i hvert Fald efter min Mening være saadan, at det Kontrolsystem, man har, respekteres. Hvis det ikke er muligt under de Forhold, der forefindes, maa man ændre Kontrollbestemmelserne, for ellers kommer man ud i det uholdbare.

Det kan ikke nægtes, at den nugældende Ordning med Arbejdskort i nogen Grad er blevet en Skuffelse. Der kan, som før antydet, være forskellige Grunde dertil, dels Mangelen paa Medvirkning fra Arbejdsgiverside, men først og fremmest den til Tider ganske urimelige og usaglige Politik, som man fra Arbejderside har betjent sig af over for Arbejdskortsystemet.

Det ærede Medlem Hr. Bundvad var af den Opfattelse, at det navnlig er i Landbokredse, altsaa i venstreorienterede Kredse, Modviljen har været fremtrædende, og søgte efter Aarsagen dertil. Jeg er ikke i Stand til at konstatere Rigtigheden heraf, men om saa er, kunde jeg tænke mig, at det hænger noget sammen med, at vi ikke er vant til ude i Landbruget at have den Slags Bestemmelser og Foranstaltninger.

Den socialdemokratiske Ordfører giver Udtryk for, at man i og for sig er villig til at